

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 187/03-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., bytom S. B., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety a čl. 36 písm. b) a c) Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 29. júna 2000 č. k. 17 Co 106/00-211 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2003 doručená sťažnosť J. Š., bytom S. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety a čl. 36 písm. b) a c) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 29. júna 2000 č. k. 17 Co 106/00-211 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Obsahom sťažnosti sťažovateľa je nesúhlas s dôvodmi výpovede zo strany jeho bývalého zamestnávateľa Východoslovenských vodární a kanalizácií, štátneho podniku Košice, odštepného závodu Spišská Nová Ves, resp. podľa podania sťažovateľa

z 24. septembra 2003 v označení: Podtatranská vodárenská spoločnosť, a. s., Hraničná 662/17, Poprad. Sťažovateľ 31. augusta 1998 podal Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie neplatnosti tejto výpovede. Okresný súd túto žalobu zamietol. Sťažovateľ sa v zákonnej lehote proti rozhodnutiu okresného súdu odvolal. Krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že určil, že predmetná výpoveď je neplatná. Bývalý zamestnávateľ sťažovateľa voči rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd následne preskúmal napadnutý rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a rozsudok okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa, napadnutým rozsudkom ako vecne správny potvrdil. Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 2. augusta 2000.

Na základe uvedeného a dôvodiac neopodstatnenosťou predmetnej výpovede sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu „tak, že určuje, že výpoveď daná sťažovateľovi listom zo dňa 27. 4. 1998 č. 1270/98 je neplatná“, uložil jeho bývalému zamestnávateľovi, aby sťažovateľovi nahradil trovy konania, a zároveň aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

Pretože napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 2. augusta 2000, bola predmetná sťažnosť podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v sťažnosti uvedených.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003